

VYKOUPENÍ

Daniel Leo Vopustil
ilustrace: Andělka Zesnulá

Daniel Leo Vopustil

VYKOUPENÍ

Šílenství je lidské prokletí. Prokletí je náš osud.

Osud je vaše cesta. Cesta jsou tvoje kroky.

Udělej správný krok, zajistí vám šťastnou cestu, která nám určí osud.

Osud bez prokletí a šílenství.

Na dně

Mladá žena dopadla na tvrdou zem. Na spáncích pocítila chlad. Stejný chlad, který tak měla ráda při trénincích zimní krajinou. Bylo jí dobře. Podobné pocity zažívala v náručí maminky, když byla capart. Náhle se dostavilo procitnutí.

„Žiju?“ zašeptala.

Bylo jí jasné, že to nikdo nemohl slyšet, protože byla sama. Úplně sama, opuštěná, hned vedle kontejneru na odpadky, do kterého před chvílí odhodila injekční stříkačku, pomocí které si do sebe vstříkla další sajrajt. Draze zaplacený. Tak draze, že okamžitě zahнала tu strašnou myšlenku. Bohužel věděla, že ta myšlenka byl její život. Část hnusného života.

„Zasranej život,“ procedila skrz rty, které byly obalené něčím bílým.

Vypadalo to, že má pusku a celý obličej od pěny. Byly to sliny. Ani necítila, že jí vytékaly z otevřené pusy. Ucítila první křeč v břiše. Náhle druhou. Začalo jí být zle. Celé tělo se třásl a bylo napnuté k prasknutí. Myslela, že je to její poslední okamžik. Přála si to. Ty bolesti byly tak silné, tak strašně silné... Začala zvracet.

Ucítila v puse trochu nasládlé chuti. Chtěla zvednout ruku, aby zjistila, co to může být. Nešlo jí to. Nemohla se vůbec pohnout. Náhle odhalila tu pachů v ústech. Byla to krev. Zvolna tekla z její pusy, lepila se na tvář a poté pokračovala před očima na zem, kde se pomalu mísila se zbytky jídla, které před tím vyzvracela.

„Tak takhle vypadá konec. Postupně z těla vyteče krev a je to. Už aby to bylo,“ brblala si trochu nahlas.

„Podívej. Tady někdo leží,“ uslyšela hlas těsně nad ní. „To je určitě ta feťácká kurva, co nás oblejzala minulej tejden v hospodě U divošky. Pamatuješ si ji, ne?“

„Ukaž se, ty krávo jedna feťácká,“ sklonil se nad ni druhý mladík.

Pohlédl jí do očí. Poznala ho podle těch jasně modrých očí. Tenkrát se jí docela líbil. Měl krátké černé vlasy a na obličejí strniště. Vypadalo to, jako by si ty fousy ještě nikdy neholil. Pokusila se o úsměv.

„Jé, podívej, vona se na mě zubí, kráva jedna zblitá.“

Najednou zavrával a upadl tváří na ni. Myslela, že ji chtěl políbit, proto ze sebe vyrazila z posledních sil:

„Jestli mě chceš, tak si mě vezmi celou. Jsem celá tvá. Zadara.“

„Fuj tajbl, to se mi udělalo blbě,“ okamžitě vyskočil na nohy.

Jeho nálada se začala měnit v zuřivost.

„Co si myslí, děvka? Že jsem takovej chcípák, kterej půjde s takovou stvůrou zblitou?“ kopl do bezvládně ležícího těla dívky před ním.

Ta jenom zasténala bolestí a ležela bez hnutí dál, stočená do klubíčka.

„Ser na ni vole, ještě z toho budeme mít nějakej průser. Za to nám ta kráva nestojí. Pojď, zajdeme do toho baru na rohu a něco ještě popijem.“

„Máš pravdu, ale co kdybychom ji alespoň trochu umyli, špindíru jednu.“

Začal se své myšlenky smát na celé kolo. Rozepl si příklopec a pomočil ležící dívku. Za hlasitého chechotu dvojice mladíků mizela prázdnou ulicí. Zůstala opět sama. Vlasy i obličej měla mokré. Byla tak žíznivá, že si olizovala mokré rty a vůbec si neuvědomovala, že líže moč jednoho z mladíků. Poté upadla do bezvědomí.

Každý den jako na povel vyskočila paní Vokatá ze své postele v půl páté ráno. Nepotřebovala budík. Dědala to tak již celých čtyřicet let. Nejprve, když chodila do místní papírny na šichtu, potom do nedaleké pekárny manželovi pro čerstvé pečivo, a když vloni její manžel umřel na rakovinu, pořídila si pejška a chodila ho venčit. Kokršpaněl Rex vrtěl spokojeně ocáskem, protože už věděl, co bude následovat. Důchodkyně se ještě podívala z okna a spráskla ruce:

„Ježíši, pane, to je ale nadělení! V březnu a on ještě napadl sníh. Počkej, Rexičku, ještě chvílku, musím se tepleji obléci.“

Odložila jarní kabátek a rychle vklouzla do zimní bundy, kterou ještě měla po ruce.

„Tak, a teď už můžeme mazat. Pojd' honem, ať tu neuděláme loužičku. No, hodnej pašák,“ pochválila svého pejska jako obvykle a strčila mu do tlamy sladkou odměnu.

Jak vyšla s pejskem z domu, ledový chlad jí přejel po tváři.

„Brrr, to je zima jak v lednu. Dneska půjdeme jenom malý okruh. Zapomněla jsem si rukavice a už se mi nechce pro ně vracet. Tak šup, Rexíku, udělej si potřebu a půjdeme se projít.“

Pustila pejska proběhnout se na volno a čekala na kraji parku. Připravila si pytlík, a když byl pejsek hotov, vše po něm poctivě uklidila.

„Rexíku, pojd' ke mně. Honem!“ zavolala na pejska a ten poslušně přiklusal ke své paničce.

Nasadila mu vodítko a vyrazili společně na pravidelnou každodenní vycházku. I když jí mrzly ruce, neodolala a zastavila se u výlohy se šperky. Odjakživa měla pro zlaté řetízky, náhrdelníky a další drahé věci slabost. Doma jich měla mraky. Na tváři se jí rozhostil široký úsměv. Vzpomněla si na své padesáté narozeniny.

V ten den vešli spolu s manželem do tohoto obchodu. Měla za úkol vybrat si nějaký šperk. Doma se domluvili, že to bude něco

ze stříbra. Neměli zrovna dobré finanční období, náklady rapidně převyšovaly jejich příjmy a naspořené úspory se tenčily velkou rychlostí, ale takové kulaté výročí si o pořádný dárek přímo říkalo. Vybírala dlouho. Stále se nemohla rozhodnout. Věděla, že manžel to dlouho nevydrží a půjde někam bokem. Dočkala se, po chvílce nervózního přešlapování odešel stranou a zadíval se do regálu s hodinkami. A to byl její okamžik. Bez váhání ukázala prodavači náramek. Věděla, že ho musí mít za každou cenu.

„Rovnou mi ho zabalte, vyzkouším si ho až doma.“

Prodavač vykulil překvapeně oči. Takového zákazníka tady ještě neměl. Hodinu si tu zkoušela miliony stříbrných cetek a pak během vteřiny ukáže úplně jinam.

„Co to může být za ženskou?“ pomyslel si pro sebe, ale přeci jenom si ho tímto náhlým rozhodnutím získala a měla jeho sympatie. Pečlivě ho zabalil a ukázal k pokladně.

„Toníčku, pojď. Už jsem si vybrala, ale ukážu ti to až doma. Až budeme sami, ju?“

Tonda se radostně otočil od regálu a spěchal k pokladně. Byl rád, že to má za sebou a bude mít od ženy klid.

„Šest tisíc osm set korun pane, prosím,“ vyřkla sumu pokladní.

Podlomila se mu kolena. Cítil horkost po celém těle a šly na něho mdloby. Uvědomil si, že má v peněžence s bídou tisícikorunu, a to ještě počítal s nákupem, až půjdou domů.

„Zaplať kartou,“ špitla mu do ucha tak šikovně, aby to slečna za pokladnou neslyšela.

Vytáhl kartu a podal ji slečně. Líčka měl celá rudá. Trochu od studu, ale více to v něm spíše bublalo vzteky.

„Zadejte pin, prosím, a zelené tlačítko.“

Nevnímal. Hlavou mu šrotovalo, kolik vlastně mu tam na kontě zůstane peněz.

„Tři, osm, šest, sedm,“ taktně mu opět zašeptala manželka pin.

Bezmyšlenkovitě ji poslechl. Bafla ho za ruku a vedla si svého muže domů. Než došli domů, uklidnila ho. Věděla, jak na něj. Potom doma vybalila nádherný zlatý náramek.

„To jsem tě doběhla, Toníku,“ pověděla nahlas se smíchem paní Vokatá před výlohou.

Pravou rukou si vyhrnula rukáv zimní bundy a prohlédla si ho. Zůstal stejně nádherný jako tenkrát, když jí ho milovaný Toník koupil. Smích se jí změnil ve vážnou tvář a pár kapek se objevilo pod víčky. Bylo to díky milé vzpomínce na manžela. Vodítko náhle škublo. To její pejsek pochopil situaci a chtěl své paničce pomoci.

„Ty mi rozumíš, vid', Rexíčku. Však už jdu. Ale stejně ti povím, jak bezvadně jsem to s Tondou tenkrát skoulela.“

Za klenotnictvím odbočili doprava do vedlejší ulice. I když bylo ještě šero, pouliční lampy dávaly dost světla a vše bylo podtrženo čerstvě napadaným sněhem.

„Takhle mělo být o vánocích. To by byla ta správná atmosféra, a ne teď, v březnu,“ opět promluvila na svého pejska.

Ten však nejednou zbystril, začal štěkat a táhl starší paní za sebou. Doslova ji dovlekl ke kontejneru a začal štěkat ještě hlasitěji.

„Rexi, fuj. Fuj je to!“ okřikla silným hlasem svého psa. „Co to tady máš? Co tě tak rozčililo?“

Sklonila se k Rexovi a uviděla ji. Spráskla ruce a vyjekla hrůzou:

„Pane bože! Vždyť je to dívka. Ona je mrtvá.“

Rozklepaly se jí nohy, tělo ztvrdlo. Nemohla se pohnout. Neměla ani tušení, co by měla dělat. V takové situaci ještě nikdy nebyla. Začala se modlit:

„Otče náš, jenž jsi na nebesích...“

Modlitbu odříkala celou a poté našla odvahu se k dívce sklonit. První, co ucítila, byl nezvyklý závan po moči.

„Ach, ti psi,“ zabědovala.

Vytáhla z kapsy bundy kapesník a otřela mladé ženě obličej. Poté popadla kabelku a našmátrala tam zrcátko. S třesoucíma rukama ho přiložila ležící postavě k ústům. Okamžitě ho stáhla ke svým očím. Uviděla orosenou část zrcátka. Zaradovala se. V duchu začala opět odříkávat modlitbu. Test provedla ještě několikrát, vždy se stejným výsledkem. Dodala si odvahy a uchopila dívčinu ruku. Byla úplně ledová. Na okamžik zaváhala.

„Rexi, takhle ledové ruce mívají jenom mrtvolý. Vím to, držela jsem za ruku maminku v márnici v šedesátém roce,“ bezradně prohodila ke svému pejskovi.

Zkoušela jí tu ruku zahřát. Náhle nahmatala tep. Vyskočila. Srdce jí začalo bít neuvěřitelně rychle.

„Sláva! Sláva. Žije. Ona žije, Rexi!“ vyhrkla ze sebe vši silou. „Lidi! Pomóóoc! Ona žije!“

Běhala sem tam a nevěděla, co dělat. Její pes na ni nevěřicně koukal a pak začal štěkat jak smyslů zbavený.

Uvědomila si, že nemá s sebou telefon. Zůstal jako obvykle na svém místě doma v kuchyni na policičce. Nikdy si ho nebrala s sebou, používala ho jenom na hovory s kamarádkami. Jak ji to teď mrzelo. Rychle přemýšlela, co udělat. Nejprve ze sebe strhla zimní bundu. Přispěchala k ležící ženě a začala ji oblékat. S vypětím všech sil se jí to povedlo. Byla celá zpocená, ale šťastná, že ta dívka byla naživu.

„Máňo, co teď? Přemýšlej! Proboha, hlavně nejanči! Ano. Zvonek, honem,“ udělovala si nahlas rozkazy.

Těžce se zvedla.

„Holka, vydrž. Musíš vydržet. Neumírej mi teď. Máš před sebou celý život,“ prohodila k dívce, než se od ní vzdálila.

Spěchala k prvním domovním dveřím, které v ulici zahlédla. Zazvonila na všechny zvonky, které objevila.

„Lidičky, pomóóóc!“ zakřičela ze všech sil. „Stalo se tu strašné neštěstí! Zavolejte sanitku!“

Záhy se v prvním okně objevilo světlo. Připadalo jí, že je to svatá záře, kterou jí seslalo samo nebe. Hrdlo se jí svíralo napětím, strachem a netrpělivostí zároveň. Zdálo se jí to jako věčnost, než se konečně okno otevřelo. Objevil se v něm muž středního věku.

„Co tu řveš, bábo jedna bláznivá? Tady žijou slušní lidi, kteří chtějí ještě spát. Běž si vyřvávat někam jinam nebo na tebe pošlu policajty.“

„Pane! Pane! Prosím... Stalo se tu strašné neštěstí. Ona umírá.“

Poslední slova byla už zbytečná. Muž zabouchl okno a jen sledovala zhasnutí světla. Zůstala opět sama se svou bezradností. Pes běhal od ní k dívce a zpět. Štěkal, co měl síly. Vypadalo to, že chápal celou situaci a chtěl své paničce pomoci.

Mezitím opět začalo sněžit. Byla celá promočená, ale necítila to. Začala ztrácet sílu a naději. Pomalu si klekla nad dívku, položila její hlavu do svého klína a nahlas se rozvzlykala. Byla tak rozrušená, unavená a nešťastná, že si ani nevšimla svého psa, který zničehonic zmizel. Běžel pro pomoc. Asi ani ne tak pro pomoc umírající dívce, ale fantastické paničce, kterou bezmezně zbožňoval.

Doběhl na hlavní třídu a tam začal vrčet a štěkat na chlapce, který čekal na autobus do školy. Kluk byl vystrašený a začal před útočícím psem utíkat. Vždy, když chtěl odbočit někam jinam, než

chtěl Rex, tak ho pes předběhl a donutil chlapce se vrátit zpátky. Chvilí to trvalo, ale dokázal to. Hnal před sebou vystrašeného školáka ulicí, kde byla na kolenou jeho nešťastná panička. Přeběhl kontejner. Pes vyskočil do takové výšky, že chlapce přeskočil a začal na něho vztekle vrčet. Ten se zastavil a nevěděl, co má dělat. Všiml si kontejneru a utíkal se za něj schovat. Další šok. Uviděl starou paní klečící nad mrtvolou.

„Já se z toho asi poseru. Doufám, že je to jenom sen,“ vypadlo z něj, aniž si uvědomil, co říkal.

Pes vmžiku změnil své chování. Přestal na chlapce vrčet, lehnul si mu k nohám a hlavou se mu otíral o nohavici. Vypadalo to, že chce pohladit. Hoch se osmělil a přejel psovi rukou po hlavě. Ten jen slastně zakňučel. Ostych a zároveň i strach byly pryč. Začal pejska drbat a hladit ho po hlavě.

„Chlapče, jmenuje se Rex,“ ozvalo se mu za zády.

Byla to paní Vokatá. Těžce dýchala a strašně se potila, i když byla zima a ona byla bez zimní bundy. Z posledních sil ze sebe dostala:

„Zavolej sanitku. To děvče asi umírá...“

Po těchto slovech omdlela.

„Do prdele, ona taky zhebla. Proboha, co mám dělat? Zdrhnu.“

Podíval se na Rexe, ale ten začal nebezpečně vrčet.

„Nezdrhnu, ten pes by mě sežral zaživa,“ povídal nahlas a vytáhl svůj mobil.

„Paní, paní, jaké mám volat číslo?“ křičel bezradně na paní Vokatou, ale ta mu bohužel nebyla schopná odpovědět.

Začal být unavený, ruce se mu třásly a nevěděl, jaké má vytočit číslo. Bylo toho na něj přespříliš. Rozbrečel se. Po chvílce beznaděje ho probral štěkot psa.

„Vždyť jsme se to ve škole pořád učili, tak proč jsem si to nezapamatoval?“ zpytoval svědomí nahlas, „158, to jsou fízlové, to vím přesně. Jirka se chlubil, že si z nich tuhle udělal bžundu. Tak to musí být 155. Ano, to je ono. 155.“

Začal ihned vytáčet číslo.

„Záchránná služba, čím vám můžeme pomoci?“

„Pomoc! Leží tu dvě ženský, stará a mladá. Asi jsou mrtvé. Nevím, co mám dělat. Pomozte mi, prosím. Honem přijďte...“

Dál pro záchvat breku už ze sebe nemohl dostat ani slůvko.

„Jen klid, chlapče. Zkus se uklidnit. Jsi moc šikovný a statečný, když jsi zavolał. Řekni mi prosím své jméno.“

„Ma-Ma-Marek. Jmenuji se Marek.“

„Výborně, Marku, no vidíš, že to jde. Řekni mi prosím, kde jsi?“

„Nevím, zahnal mě sem pes. Je tý starý ženský. Říkala, že se jmenuje Rex. Nechce mě pustit. Já se bojím... Pomoc.“

„Nevadí, Marku. Pověz mi, do jaké chodíš školy a kde jsi byl, když tě našel ten pes.“

„Do Komenského a byl jsem na zastávce autobusu. Na sedmičce na Hlavní třídě.“

„Skvělý. Moc dobrý. Vidiš, že to jde. Tak a teď se soustřed'. Kam jste běželi potom...počkej...moment.“

Vzdálený hlas se odmlčel. Bylo slyšet jenom hlasité dýchání na smrt vyděšeného Marka.

„Marku, jsi tam?“

„Jo, jsem tu.“

„Marku, uděláme to jinak. Podívej se prosím tě na budovy okolo sebe a zkus přečíst nápis s názvem ulice. Určitě tam někde bude.“

„U Hasičů, paní.“

„Jsi bezvadnej kluk, Marku. Dokázal jsi to. Za chvíli tam je sanitka. A teď si budeme povídat, než tam přijede. Máš nějaké sourozence, Marku?“

Operátorka se snažila odvést chlapcovu pozornost od toho hrozného zážitku.

„Už jede!“ zakřičel chlapec na celou ulici.

Houkání sanitky probralo paní Vokatou. Posadila se vedle dívky, ale stále nemohla popadnout dech a nápadně ji bolelo na prsou.

„Infarkt, asi mám infarkt!“

To ji strašně vyděsilo a po těchto slovech upadla do bezvědomí znovu. To už byla ulice plná. Dvě sanitky připravené na místě. Policie a zástupy zvědavých lidí.

„Ta starší paní bude v pořádku. Je jenom strašně vyděšená. Podezření na infarkt jsem vyvrátil. Beru ji do nemocnice pouze na pozorování a předpokládám, že ji dnes ještě pustí. S tou mladší je to horší. Je silně podchlazená a má omrzliny snad úplně všude. Vypadá to, že tu strávila podstatnou část noci. A při tomhle počasí. Nasadil jsem hned kapačku s potřebnými léky. Mám také podezření na předávkování nějakými drogami, ale vše až v nemocnici. Doufám, že ji tam dovezeme ještě živou,“ rychle a stručně shrnul vše potřebné doktor jednomu z policajtů.

Když sanitky odjely, přistoupil příslušník policie k chlapci a vyzpovídal ho. Potom konstatoval:

„Byl to od tebe velmi statečný čin, Marku. Za to tě teď odvezeme do školy tímhle prďáckým policejním autem a já zajdu za tvou třídní učitelkou a udělím ti před ní pochvalu. A ty pojď taky. Odvezu tě za tvou paničkou,“ pokynul Rexovi a otevřel mu kufr. Ten vesele skočil dovnitř.

První případ

Jarda Kratina přisedl ke svému stolu v kanceláři a šel si uvařit kávu. Dnes bylo desátého a jeho první den na oddělení kriminalistiky byl první březen, takže je přesně desátý den v první práci. Nad kávou přemýšlel, co za těch deset dní tady zažil a k čemu mu byly ty dlouhé roky školy, které musel absolvovat, aby si vysloužil tuhle židli v kanceláři připomínající studovnu na škole. Taky byla tak ošuntělá. Rozlítly se dveře kanceláře a hlubokým hlasem se ozvalo:

„Poručík Kratina!“

Vyskočil, jako by měl v nohách pružiny.

„Zde, pane plukovníku!“

„Zastav se u mě asi tak za dvacet minutek,“ oznámil plukovník, a aniž čekal na odpověď, zabouchl za sebou dveře.

„Tak se mi zdá, mladej, že tě čeká první případ. Nalešti tužku a vyraz do terénu,“ prohodil jeho kolega sedící naproti, aniž by zvedl hlavu od rozečteného dnešního tisku.

„Myslíš?“ zeptal se jako by nic, tvářil se znuděně a usrkával u toho dál svou kávu, ale uvnitř to v něm vřelo.

Snažil se vše před svými kolegy ukrýt, ale doufal, že to bude velký případ.

„Třeba to bude vražda,“ pomyslel si a zatvářil se, jako by právě vyhrál mistrovství světa.

„Tak už upaluj, vždyť my víme, jak to s tebou škube. Nemysli si, že jsme to nezažili. Jo, a ne že budeš starýmu prozrazovat vraha hned. Nech ho trochu napínat,“ chechtal se druhý z kolegů s nohama na stole.

„Posaď se, Jardo,“ uvítal ho náčelník místo pozdravu a pokračoval: „Mám tu pro tebe případ.“

Jarda zbystril. Začala se mu trochu klepat kolena, až to dělalo v místnosti takový nepříjemný šustivý zvuk. Náčelník se pousmál, ale nijak to nekomentoval.

„Nalezená mladá dívka na ulici, silně podchlazená, bojující v nemocnici o život. Pravděpodobně feťačka. Totožnost neznámá. Starší paní, asi náhodná chodkyně, která ji objevila při procházce se svým psem. A nakonec chlapec, třináct let, co přivolal sanitku a policejní hlídku. Tady máš složku a vzhůru do terénu. Kdybys potřeboval s něčím pomoci, můžeš využít Richarda. Jo, abych nezapomněl: Ten pes té staré paní je u nás v psinci, tak ho vyzvedni a doruč té paní. Dneska by ji měli pustit z nemocnice. Hodně zdaru. Hlášení očekávám ve středu.“

Po příchodu do nemocnice si to šinul přímo k okénku recepce. Než se stačil zeptat, všiml si staré paní trpělivě sedící na

lavici vedle dveří, které měly nápis Úklidová místnost. Na poslední chvíli si to rozmyslel a místo k slečně v recepci si to namířil k té starší paní.

„Paní Vokatá?“

Evidentně touto otázkou paní vystrašil, protože na něj pohlédla vyděšenýma očima a se staženým hrdlem vybafla:

„Co se stalo s Rexem? Kde je? Prosím, řekněte už něco.“

Její oči se zalily slzami a paní si položila hlavu do dlaní.

„Nebojte se, paní Vokatá. Váš pes je v pořádku a čeká na vás v autě. Za chvíli ho budete moci přivítat.“

„Chlapče, chlapče, pojď sem, ať tě můžu obejmout. To je nejlepší zpráva, jakou jsem dostala za těch posledních pár hrůzných dní. Moc děkuju,“ vrhla se na Jardu a začala ho líbat.

Nebránil se. Věděl, co to pro tuto starou paní znamenalo. Jediný její věrný přítel. Co přítel. Člen rodiny, něco jako manžel, otec a syn dohromady, zkrátka celý její svět. Chápal to a nechal se od paní obejmout. Po chvílce se představil:

„Poručík Jaroslav Kratina. Tady je odznak. Dostal jsem na starost váš případ, promiňte, on to ani není tak váš případ, ale spíše té mladé paní...slečny. Víím, že už jste svůj příběh několikrát vyprávěla místní policii. Četl jsem to v protokolu, ale přeci jenom bych vás rád poprosil, zda byste mi to ještě jednou mohla převyprávět. Nejprve se ale pojdte přivítat s Rexem.“

„Moc ráda vám, chlapče, všechno vypovím. Pojdme honem za mým Rexíčkem.“

Od paní Vokaté se nedozvěděl nic víc, než co bylo v protokolech, které měl dokonale prostudované. Nezbyvalo, než se vrátit do nemocnice a promluvit si s hlavním aktérem celého případu, mladou ženou, která na tom stále nebyla valně. Zaklepal na dveře pokoje ošetřujícího lékaře dívky.

„Už jsem vás očekával,“ konstatoval doktor a nabídnul poručíkovi volnou židli. „Bohužel vás musím zklamat. Mějte prosím ještě trpělivost. Její zdravotní stav je velmi vážný. Zdá se, že ji potkalo v poslední době hodně nepříjemností. Sice se nám na okamžik probrala, ale museli jsme ji uvést do umělého spánku.“

„Pane doktore, prozradila vám alespoň svoji totožnost? Nebo něco víc? Omlouvám se, ale jakákoliv informace, i banální, je pro nás v tuto chvíli velmi cenná a užitečná. Chápejte, nemám se vůbec čeho chytit. Klíčem celého případu je právě ona a bez její výpovědi jsem doslova nahranej.“

„Bohužel nám téměř nic neřekla. Jenom něco brblala o nějakém neštěstí, které jí někdo přivodil, a že si radši vezme život, ale to víte, mohl to být jenom sen. Většinou to tak u těchto pacientů bývá.“

„Děkuji vám, doktore. A co diagnóza? Už víte něco víc, než je v papírech?“

„Je závislá na omamných látkách. Lítá v tom asi už pěkně dlouho, ale to je tam napsané. Bere tvrdé drogy, konkrétně pervitin a ta její poslední dávka byla opravdu silná, troufám si říci, že ji měla zabít. Byla silně dehydrovaná. Nejhorší bylo to podchlazení, to bylo důvodem, proč jsme ji museli uvést do umělého spánku. Má omrzliny snad všude, kam se podíváte. Také není jisté, zda její mozek bude v pořádku. To nikdo netuší, uvidíme, až ji začneme probouzet. Domnívám se, že jí bude něco kolem dvaceti let, ale je to pouze odhad. Jedno je opravdu zvláštní, a to její srdce. Je opravdu výjimečně silné, právě to ji udrželo zatím naživu. Troufám si říci, že musela dost sportovat, ale ne rekreačně. I její struktura těla odpovídá sportovci, ale ty drogy...“

„Děkuji. Dost jste mi pomohl, doktore. To jsou věci, které by mě mohly posunout dál ve vyšetřování, i když to jsou jenom odhady. Mohu ji vidět?“

„Samozřejmě, pojd'te. Doprovodím vás tam, ale připravte se, že to není pěkný pohled. Je opravdu zbídačená. Jo, abych nezapomněl. Ta stará paní, jak ji zabalila do toho kabátu a snažila se ji zahřát, jak jen to šlo, jí tím zachránila život, alespoň prozatím. Bez její pomoci by byla už na pitevně.“

Kráčeli mlčky chodbou nemocnice. Předě dveřmi si musel poručík obléci plášť, návleky na nohy a náustek.

Vešli do místnosti, kde byla dvě lůžka. Na prvním bylo uvedeno jméno, na druhém bylo na cedulce napsáno „pacient neznámý“. Dívka byla skoro celá zahalená ve spoustě obinadel a fáčů. Byla připojena na přístroje, které ji udržovaly při životě. Zaregistroval pramínek vlasů. Byl blond. Levou paži měla odkrytou. Bylo to jedno z mála míst, které nebylo obvázáno. Všiml si jejích svalů.

„Doktor měl pravdu, ta holka musí sportovat nebo alespoň posilovat,“ pomyslel si pro sebe.

Na ukazováčku pravé ruky měla připojené čidlo, od něhož vedl kabel do přístroje nad ní. Měřil jí tep. Dále si všiml krku. Měla tam velikou podlitinu a vedle ní větší hnědý flek. Připomínalo mu to mateřské znamínko.

„Doktore, co to má na tom krku vedle té podlitiny? To přece není omrzlina.“

„Výborně. Nezapřete detektiva. To je pouze mateřské znaménko. Nejprve jsme si mysleli, že je to popálenina, ale poté jsme to vyvrátili.“

Jako by už takový tvar znaménka viděl.

„Musím se podívat do naší databáze fetišů, kde jinde bych ho mohl zahlédnout.“

„Co prosím?“

„To nic, doktore,“ pousmál se, i když v této místnosti nic k smíchu nebylo. „Jenom jsem přemýšlel nahlas. To její

znaménko. Něco mi strašně připomíná, a já si nemohu vzpomenout. Jsem si naprosto jistý, že ho znám. Mohu si ho vyfotit?“

„Můžete, ale jenom znaménko. Ne celou pacientku. Totožnost nevíme a nerad bych tím něco porušil. Jistě mi rozumíte.“

„Naprosto.“

Vytáhl mobilní telefon a udělal si detail znaménka.

„Pane doktore, ještě mám jeden dotaz. Potřeboval bych vidět její tvář. Přeci jenom identifikovat někoho bez tváře je strašně složité. Je mi jasné, že nemůžete obličej odřadovat, ale mohl byste mě zavolat, až budete dělat převaz? Mohl bych být jenom za tím sklem, nepotřebuji být přímo tady v místnosti.“

„Myslím, že by to šlo. Přijďte dnes v půl šesté. Vše vyřídím s doktorem, který bude mít službu.“

„Mnohokrát děkuji, doktore, za vaši vstřícnost a na shledanou.“

V pět hodin seděl Jarda Kratina netrpělivě v kavárně před nemocnicí. Nemohl se dočkat smluvené schůzky. Spíše obrazu pacientky než schůzky. Co minutu mu oči přejely po hodinkách. Ustrkával pomalu ze své kávy a pozoroval frmol v kavárně. Nikdy by nevěřil, že se v nemocniční cukrárně vystřídalo tolik lidí. Právě vešel jeho kamarád ze školy Jirka. Věděl, proč tu je, při pomýšlení na oslavu narození jeho syna ho ještě nyní zabrnělo v hlavě. Byl rád, že přišel, prohodili spolu pár slov, a když Jirka odešel za

manželkou na porodnické oddělení, kouknul na hodinky a do půl chybělo už jen pět minut.

Vyrazil. Byl dost netrpělivý a trochu nervózní. Celé odpoledne strávil pozorováním databáze s ženami závislými na drogách, ale na žádné z nich neobjevil to zvláštní znaménko. Hrozně moc mu to připomínalo znaménko jeho největší kamarádky z dětství i z pozdějších let.

„Musím se jí ozvat, jak se má. Neviděl jsem ji snad sto let.“

Při myšlence na ni ho píchlo u srdce a vzpomínky mu projely celým tělem.

„Vím o vás, kolega mi vše ozřejmil, tak pojd'te, jdeme na to,“ přivítal ho doktor připravený provádět převaz neznámé pacientky na pokoji číslo pět.

Jarda netrpělivě přešlapoval nad zafačovanou mladou ženou. Doktor postupoval pomalu a velmi opatrně, jakékoliv úspěchání by mohlo vést k fatálním následkům a poškození. Byl si toho plně vědom, za jeho letité praxe se často nesetkával s takto vážným zraněním. Jedno oko a část tváře již byly odkryté. Nevypadalo to na tvář člověka. Byl to děsivý pohled. Kůže byla totálně pryč a oko plné krve. Tvář byla nateklá.

„Propánakrále! Tuto tvář nemůže nikdo identifikovat. To je absurdní,“ prohodil si pro sebe zklamaně Jarda.

„To mi stačí, doktore. Je mi to nanic. Nechám vás v klidu pracovat a nebudu rušit. Je chudák tak zbídačená, že ji nepozná

snad už nikdo. Musíme jenom doufat, že ji někdo začne postrádat a rozpozná alespoň její svršky a věci.“

„Počkejte ještě, pane poručíku. Odhalím vám druhou tvář. Ta je bez drénu a je v mnohem lepším stavu. Ležela s ní na zemi, a tak nedošlo vlivem mrazu k takovým omrzlinám jako na této.“

S pomocí sestry nejprve provedli převaz odkryté tváře, a když byli hotovi, začali odhalovat druhou stranu obličej. Měl pravdu, po odhalení oka bylo parné, že je v mnohem lepším stavu a není zdaleka tak zarudlé jako to druhé.

Mezitím si Jarda došel na chodbu k automatu pro kávu. Ustrkával svoje oblíbené espresso a přemýšlel, jak postupovat dál, aby se hnul z místa. Nejvíce mu v hlavě vrtalo to znaménko. Byl to jediný záchytný bod, ke kterému se mohl upnout. Možná až zbytečně se k němu upínal.

„Oblečení – ještě to si nechám ukázat a věci, které měla po kapsách. Třeba ty něco napoví. Hned si je musím vyzvednout.“

V hlavě mu šrotovaly všechny možné varianty.

„Pane poručíku?“ ozvala se sestra za jeho zády.

Nevnímal, byl hluboko ve svých myšlenkách.

„Pane poručíku? Pan doktor vzkazuje, že je čas. Máte si jít prohlédnout pacientku.“

„Omlouvám se. Nějak jsem vás nevnímal. Už se můžu na ni mrknout, sestři?“

„Právě jsem vám to přišla nabídnout,“ odpověděla s širokým úsměvem.

Opětoval ho. Teprve nyní si všiml její krásné postavy a tváře. I přes úbor spatřil dokonalé křivky nohou. Nemohl z nich spustit pohled. Zpozorovala to a ještě více rozevřela ústa slabým smíchem. Začervenal se, rychle ji předběhl a podržel otevřené dveře do pokoje tak, aby mohla vejít jako první.

„Děkuji, jste opravdu pozorný. To se vidí u dnešních mladých pánů málokdy.“

„Jardo, ona s tebou asi flirtuje. Taková krásná slečna. Až tady skončím, zkusím ji pozvat někam na pokec,“ pomyslel si pro sebe, ale nebylo pochyb, že vycítla, co si právě myslí.

Popošel ke slečně na lůžku. Pozorně se zadíval na odkrytou druhou tvář. Zorničky se mu rozšířily. Přejížděl očima z tváře na mateřské znaménko a zpět. Stál tam a nebyl schopný slova. Nohy se mu začaly podlamovat, cítil horko po celém těle. Neudržel se a pomalu se sesunul k zemi.

„Sestro! Pomozte mu. Nějak nám to chlapec nevydýchal,“ zcela v klidu zhodnotil situaci doktor.

Sestra se k němu sehnula, podepřela mu hlavu a otírala mu spánky vlhkým ručníkem, který si byla předtím namočit.

„Jste anděl? Nebo se mi jenom zdáte, krásná slečno?“ tichým hlasem promluvil na hezkou tvář nad ním.

Opět se na něho mile usmála.

„Náš Casanova se už probral?“

Byl to doktor, který právě ukončoval práci na své pacientce.

„Máte po hehe, pane poručíku. Teď uvidíte zase prdlajs. Sestro, dodělejte to tady. Já vezmu pana poručíka do kanclu, udělám mu silnou kávu a ještě se na něj raději mrknu.“

„Tady máte to slíbené kafčo. Ještě vám změřím tlak, než vás pustím a možná i EKG, abychom měli jistotu.“

„Ale doktore, jsem v poho. Nepotřebuji žádné vyšetření, ale kávičku, tu si dám rád. Řekl bych, že ji potřebuju.“

„No dobrá, ale vysvětlete mi, co se to s vámi dělo? Vždyť jako policajt, notabene z kriminálky, musíte být zvyklý na mnohem horší pohledy. Nebo máte nějaké zdravotní problémy?“

„Kdeže, doktore. Vezměte si propisku a pište: Jmenuje se Jitka Janská. Je jí 21 let. Bydlí...bydlela, když jsem ji viděl naposledy, v Solný 28. Mohu vám potvrdit vaši teorii, tedy myšlenku vašeho kolegy, s kterým jsem se tu domlouval dopoledne. Má opravdu silné srdce. Běhá totiž na lyžích, ale ne jen tak se jít proběhnout jednou za uherák. Je to reprezentantka. Dokonce tak nadaná, že má před sebou velkou budoucnost. Nikdo v této republice na ni nemá. Je nejlepší. Běhá na lyžích, co ji znám, tedy od mých jedenácti let. Proto mi bylo to její znaménko tak povědomé.“

„Pane jo! Teď už se nedivím, že to s vámi v tom pokoji šlehlo.“
Poodešel do kuchyně, aby nalil dva panáky vodky.

„Tohle do sebe kopněte, poručíku. To vás postaví na nohy a přijdete na lepší myšlenky. A doporučuju vám zajít do první hospody a pořádně se vožrat. Ze svých zkušeností to nabeton vím. Nechte mi tu svůj mobil, kdyby se cokoliv stalo, tak vám brknem. Chápu, že je to pro vás teď ještě mnohem důležitější. Je mi to moc líto, kvůli vám, a také proto, že naše republika přišla o velké želízko v ohni v běhu na lyžích. Mám rád tento sport, kdo by taky neměl v tomhle kraji, ale to vám asi nemusím vysvětlovat.“

Kopnuli do sebe panáky na ex.

„Děkuji, doktore,“ odpověděl, a aniž by se jinak rozloučil, odešel.

Bloumal již večerní ulicí a přísahal si, že ty lumpy, co tohle způsobili, najde za každou cenu. Nemyslel na odměnu, co by jej za to čekala v práci, ale na Jitku. Jeho největší...kamarádku od dětství. Snažil se rozpomenout, kdy ji viděl naposled. Nemyslel v televizi nebo na internetu. Tam jí bylo všude plno. Největší talent v běhu na lyžích v historii. Sledoval její kariéru pořád. Byl tím vzadu, kdo jí držel palce. Vždycky jí chtěl být nablízku, ale zdálo se mu, že ona o to až zas tolik nestojí. Věděl proč, ale bylo to všechno jedno nedorozumění. Tolikrát se jí to snažil vysvětlit, ale marně. Ten večer viděl živě ještě teď. Oslavovali jeho poslední zkoušku letního semestru. Monika mu seděla na klíně, nic neobvyklého, protože u stolu pro šest lidí jich sedělo asi dvanáct.

Byla to Jitčina největší kamarádka, znal ji také od dětství. Jitka přišla později, měla stejně jako každý den trénink dlouho do večera. Když dorazila, řítila se přímo ke stolu oslavujících. Měla v ruce nějaký balíček, byl určený Jardovi. Dárek za poslední zkoušku. Dalo jí práci ho vybrat. Měl to být jejich společný víkend na horách. Jenom jejich. To, co uviděla, jí vyrazilo dech. Jarda v objetí její kamarádky. Dokonce ji líbal, a jak byl u toho veselý; usmíval se na všechny strany. Zpozoroval ji a na tvářích se mu objevily červené fleky. Bylo jí to jasné, na nic nečekala, otočila se na podpatcích a vyběhla z hospody na vzduch.

„Já husa, ještě mu kupuju dárek a on zatím...“ prohodila vztekle a utíkala domů.

Marně na ni volal. Zbytečně vyběhl na ulici. Byla zkrátka fuč. To bylo naposled, co ji viděl, kromě novin, internetu a televize. Nikdy se mu neozvala, i když on to zkoušel snad tisíckrát.

Kamarádi

Došel do té samé hospody jako tenkrát, U Ferdinanda. Scházeli se tu všichni známí i po skončení školy. Kdykoliv sem zavítal, ať ve dne, v noci nebo v kterýkoliv den, vždy tu narazil na nějakého známého, aby s ním mohl poklábosit a vypít nějaké to pivo. Zastavil se a prohlédl si okolí. Uvědomil si, že se tu od té doby vůbec nic nezměnilo. Výčepní Franta měl jenom trochu méně vlasů a pár mu jich zešedivělo.

„Nazdar, pardále, pivko už se točí,“ ozvalo se od výčepní pípy.

I ten pozdrav je úplně stejný. Kouknul nad oblíbený stůl. Obraz Ferdinanda stále na svém místě, možná jen barvy už nebyly tak jasné. Polička s poháry za vítězství v závodech v běhu na lyžích. Zadíval se lépe. Ano, byl tam, velký pohár za první místo. Bylo tam napsáno: *Mistrovství republiky v juniorech. Jarda Kratina*. I když sem chodil často, dlouho si ho neprohlížel. Byl na něj hrdý, ale Jitčiných trofejí tam bylo mnohem více. Při pohledu na ně mu vytryskly slzy z očí.

„Nebul nám tady a pojd' zachlastat, zrádce. Nebyl jsi tady snad věky,“ prohodil Martin, který podnikal v nemovitostech a sedával

tu každý den, ačkoliv od Jardovy poslední návštěvy této oblíbené hospůdky uplynuly pouze tři dny.

„Máš-li na hovno den, dej si rum a zbav se žen, vole,“ prohodil místo pozdravu Standa.

Pracoval u pošty, a tak klábosení bylo jeho koníčkem. Vždy si to opepřil nějakým tím rýmem. Na básnickou sbírku to nebylo, ale vtíp se mu upřít nemohl. Sedával s ním rád, vždy dokázal rozveselit každého. Tenhle dar měl už od dětství. Celkem tam sedělo sedm kamarádů a kamarádek. Všechny znal moc dobře. Do jednoho to byli výborní lyžaři, běžci. Většinou bývalí. Úplně v rohu seděl nesměle Pepík. Ustrkával pivo celý večer, protože mu vůbec nechutnalo, ale bylo mu tady s partou dobře. Byl to mistr Evropy ve sprintu. Vyhrál v Rakouském Seefeldu o parník. Nebýt zlomené nohy při pádu z kola, tak jel na olympiádu. Zatím se zpátky do formy nedostal, ale stále na to má a příští olympijské hry ho určitě neminou. Jardovo rozjímání přerušil číšník s oroseným püllitrem v ruce:

„Tak tady je tvůj oblíbený žejdlíček, Šerloku,“ prohodil a postavil před něho püllitr.

Tato hláška byla provázena hurónským chechotem. Od té doby, co začal dělat policejní školu, mu tady u toho stolu nikdo jinak neřekl.

„Skol, vy hňupi, i když jste hrozný paka, přesto vás mám rád,“ pronesl a pozvedl sklenici plnou rezatého moku.

„Skol!“ zakřičeli všichni ostatní svůj velmi oblíbený lyžařský pokřik.

Napil se silně, všiml si, že ubyla skoro polovina piva ze sklenice.

„Jsi vyprahlý, milý brachu, to nezapřeš,“ okomentovala jeho pivní výkon Klára sedící hned vedle. „Tak co, Šerloku, jakej máš případ? Pověz nám, co nového u elity národa?“ pokračovala s vyzvídáním.

Zamračil se, vzpomněl si na Jituli, jak ji tam viděl bezvládně ležet. Klára s Jitkou hodně kamarádila, byly jako sestry, které nikdo a nic nemohlo rozdělit. A přece se stalo. Jak jim teď měl vyprávět o jeho prvním případě, Jitce. Měla tu být s nimi, největšími kamarády, a ne ležet bezvládně v nemocnici.

„Sakra, ale já to vyřeším,“ vyhrkl konec své myšlenky nahlas k pobavení všech přítomných.

„Vo tom tady nikdo nepochybuje, že to vyřešíš, vole. Nechte ho už bejt, stejně nám nic říct nemůže, a když bude chtít, tak to vyklopí bez ptaní. Viděli jste toho Gurdena na tu padesátku včera v Oslu? Ten mazal, co? A von to jel celý na holých lyžích, bez vosku, pako jedno norský. Čím tam asi ty Noráky krmí, takový krpály a takovej fofr. To snad není ani možný. Když vidím ty moje ručičky, tak bych s nima neujel ani tu startovní rovinku, jsem vůbec rád, že se s nima najím. A takovej sem bejvával sekáč,

na to bych se napil. Skol!“ hlasitě se zachechtal svým slovům Standa a usrknul z půllitru.

Změnil tím téma a jako obvykle se další dvě hodiny u tohoto stolu neklábosilo o ničem jiném než o jejich společném koníčku, který tak milovali, běhu na lyžích. Jarda mu byl vděčný, že změnil téma rozhovoru, po pár pivech se dokázal odvázat a alespoň pro tento večer zapomenout na to strašné dnešní setkání.

„Doktor měl pravdu, alkohol může být někdy dobrý přítel,“ zamyslel se potichu Jarda.

Splněný sen

Už se úplně zešerilo na pokoji číslo pět v druhém patře městské nemocnice. Pacientka Jitka Janská ležela na oddělení ARO, neboli anesteziologickém a resuscitačním oddělení. Bylo dokončeno teprve vloni a bylo vybaveno podle nejpřísnějších požadavků. Tomu také odpovídala péče o pacienty, která tady byla na jedné z největších úrovní kvality v republice. Byla v těch nejlepších rukou, i když ona o ničem neměla ani tušení. Jak dokapávaly poslední kapky do žil z malého měchu nad ní, začala se probouzet a trochu se ošívat. Okamžitě přiběhla sestra.

„Slečno, ještě se nám nesmíte probouzet. Ještě ne, to bych to pěkně slízla od pana doktora.“

Nebyl to ani úsměv ani škleb, co vyloudila ze svých rtů, do kterých vedla hadička, díky níž dostávala do těla potřebné živiny k přežití. Sestra spatřila v jejích očích strach a odevzdanost zároveň. Bylo to na ní víc než patrné. Jitka očima přejela pokoj. Všimla si plenty vedle sebe a hlasitého sténání za ní. Velmi těžko dokázala přejíždět očima a cítila se strašně unavená. Zavřela víčka a myšlenkami se přenesla do svého dětství. Táhlo ji to tam, byla to

nejkrásnější etapa jejího života. Zpackaného života. Sestra mezitím vyměnila pytlík s lékem nad ní a přidala na intenzitě kapání tak, aby pacientka přešla opět do klidného spánku.

Přišla ze školy v půl čtvrté jako každé úterý. Naštvaně hodila tašku do kouta a šla hledat něco k snědku do lednice.

„Proč jenom já nemůžu chodit s nima na ten lyžák. Chodím na tu blbou gymnastiku, i když mě to vůbec nebaví. Dneska šli všichni ze školy dřív a trčelo nás tam ve škole jen pár. Ještě k tomu jsem musela preparovat žábu na bigole s tou tlustou praštěnou Věrou. Jak já ji nemám ráda,“ lamentovala mezi kousáním chleba se salámem.

Venku nádherně padal sníh. Výška sněhu dosahovala stále ještě půl metru. Ideální počasí na lyže, i když lyžařská sezóna se chýlila ke svému konci. Letos byla na sníh zima hodně štědrá. Začalo padat někdy v půlce listopadu a ještě teď na začátku března je počasí na lyže doslova ideální. V malém městečku Solná nebylo moc příležitostí ke sportování. Byl tu jeden fotbalový stadion, školní tělocvična a okolní příroda. Jediné tyto možnosti se nabízely místním občanům, aby si mohli splnit svoje sportovní potřeby. Kdo chtěl dělat jiný druh sportu, musel absolvovat 25 km do okresního města.

Pro třetíky místní základní školy, kterou navštěvovala Jitka, byla nabídka pro sport adekvátní sportovištěm v městečku. Pár kluků navštěvovalo místní fotbalový oddíl. Byli to většinou

chlapani místních fotbalistů, jejichž tátové chtěli mít ze svých dětí profesionály, protože jim samotným se toho nepodařilo dosáhnout.

Pár děvčat, mezi něž patřila i Jitka, navštěvovalo gymnastický klub, který vedla přísná učitelka dějepisu. Paní Jana vyhrála v dětství mistrovství republiky ve sportovní gymnastice a tak se také odvíjely její tréninky. Byla tvrdá, vyžadovala kázeň a disciplínu. Holky chodily z tréninků hodně unavené, dalo by se říci až zbídačené. Držela si vážnost za každé situace, a když měla vyslovit nějakou pochvalu, zakabonila se a prohlásila:

„Dobré, ale příště to chci mít ještě lepší. Děvčata, jediné dril, trénink, pot a slzy vedou ke kýženému cíli.“

Tuto větu opakovala snad každých dvacet minut. Nutno dodat, že měla výsledky. Všechny dívky v klubu byly gymnasticky na velice silné úrovni. Když vyrazily na závody do okresního města, většinou přivázely první místa a celkově na ně jako na klub nikdo neměl.

Zbytek třídy měl to štěstí, že mohl navštěvovat lyžařský oddíl. Byl vyhlášený široko daleko. V zimě se běhalo na lyžích, v létě na suchu, jak se v lyžařské hantýrce užívalo, na kolečkových lyžích, jezdilo se na kole a na koloběžce. Bylo to nesmírné štěstí dostat se do tohoto oddílu. Bylo tam doslova narváno a na každé uvolněné místo čekalo mnoho dalších nových adeptů. Oddíl měl tradici a

dokonce se mu podařilo vychovat pár reprezentantů. Ale hlavně tam byla bezvadná parta, kterou tmelili vedoucí.

Jitka věděla, že je to pro ni nedostupné se dostat do klubu běhu na lyžích, ale tak strašně po tom toužila. Také chtěla sdílet nádherné zážitky spolužáků plné vtipných a veselých příhod. Stačilo, když jí to Klára s Monikou vyprávěly a kolikrát se neudržela a musela se tomu začít chechtat.

U Janských bývalo pravidlem večeřet v sedm hodin. Když byla přes týden doma Jitčina sestra Zdena, tak to dokonce bylo striktní pravidlo, které paní Janská přísně vyžadovala. Chtěla mít svoji rodinu pohromadě za každou cenu. I když ostatní členové její názor moc rádi nesdíleli, nezbývalo jim nic jiného než se podřídít. Ale od té doby, co Zdena začala studovat gymnázium v okresním městě a přebývala přes týden na internátu, povolila maminka ve svém pravidle večeři a občas se mohl každý najíst podle libosti. Dnes bylo ale vše jinak. Svátek měl Miroslav, a tak večeře byla slavnostní, protože táta byl Miroslav. Podle mamky se muselo začít přesně ve čtvrt na osm. Bylo to o trochu déle, ale čekalo se ještě na Zdenu. I když bylo úterý, měla nakázáno přijet na tátův svátek a absolvovat večeři v rodinném kruhu. Přesně v 19.00 se Zdena objevila ve dveřích.

„Všechno nejlepší, táto!“ zakřičela v předsíni, poté vlítla do kuchyně a skočila tátovi do náručí. Dala mu pusku na tvář a

zamručela: „Taky ses mohl oholit, když máš ty jmeniny. Škrábeš jako čert.“

„To musíš začít ještě, ty? Stačí, když to mám na talíři celé odpoledne od té vaší maminy,“ se smíchem v hlase si neodpustil jízlivou poznámku.

Ze sevřené dlaně mu strčila něco do kapsy tak, aby to máma nezahlédla. Zašátral v kapse a ihned poznal, o co jde.

„Děkuju, dcerko, vykouřím si to večer v garáži, až půjdu štelovat kola,“ šeptal Zdeně do ucha tak, aby to nikdo neslyšel.

Ač odnaučený kuřák, libůstka v občasném pobafání dobrého doutníku mu zůstala. Bystrému sluchu paní Janské to neušlo.

„Vždyť jsi šteloval kola už včera. Ty musí jezdit samy, když se s nimi dokážeš takhle často mazlit,“ prohodila s úsměvem a políbila ho jemně na spánek tak, aby bylo jasné, že o tom ví, ale že jí to pro dnešek až tak nevadí.

Po slavnostní večeři přišel moučník a káva. Čokoládový dort vypadal senzačně. Děkala ho pozdě večer předešlého dne. Věděla, že kdyby ho udělala dříve, tak by teď nebylo nic, jak by se po něm zaprášilo. I tak chyběl velký klín. Ráno před odchodem do práce neodolal táta, a potom taky Jitka předtím, než vyrazila do školy. Odpoledne se musela strašně přemáhat, aby se do něj nepustila znova.

„Tak, moje milé dívenky,“ začal po večeri otec, „mám novinu. Je určena jedné z vás. Tak schválně: koho mám na mysli?“ napíнал situaci, jako to dělával vždycky.

Přesně tenhle moment zbožňoval, tu chvíli napětí. Jenže jeho holky mu to už nebaštily, a tak byla odpověď více než strohá:

„Už je to tu zase. Nech toho a povídej.“

Byla to jeho žena, ani jedno z dětí nereagovalo a dál se bavily mezi sebou.

„Dobrá, dobrá. Jak chcete,“ vytáhl si doutník od Zdeny a začal ho žmoulat v ruce. „Půjdu tedy spravovat ty bicykly.“

Začal se zvedat od stolu a tvářil se u toho strašně tajemně. Vypadalo to, že to děvčata nezaregistrovala, ale Jitka už to nevydržela, chytila ho za rukáv a zvědavě na něj vykulila oči. Měl radost, že se mu to zase podařilo. Doběhnout je. Sáhł do kapsy a vytáhl list papíru.

„Tady je přihláška do lyžařského klubu pro nějakou Jitku Janskou. Neznáte ji někdo? Od prvního září se může stát členem. Tak, a teď už spěchám do té garáže. Doutníček, ehm...chtěl jsem říct kola, čekají.“

Jitce se podlomila kolena a chvíli stála jak zcepeněná. Pak to vybuchlo. Všechny emoce z ní vyletěly naráz, začala skákat po kuchyni, skočila na všechny a náležitě je zulíbala. Když otec odcházел ze dveří, všechny tři seděly nad přihláškou a okamžitě ji

začaly vyplňovat. Měl radost, a to nejenom z doutníku, který na něho čekal.

Náhoda

Jarda dorazil do kanceláře akorát načas. Sundal si kabát a spěchal na každodenní poradou s náčelníkem. I když bylo v budově zakázáno kouřit, cigaretový dým se linul místností. Připomínal hady kroučící se a stoupající pomalu vzhůru, kde se pod stropem spojovali v jediný šedý mrak, jenž po čase zmizel. Na poradách si dovolil tento nešvar pouze náčelník a pár mazáků, kteří tady byli pracovně déle než on. Bedlivě poslouchal každé slovo svých kolegů, aby se něčemu přiučil, ale tam někde dole v podvědomí ho trápila myšlenka na Jitku, na to, jak bylo možné, že vše takhle dopadlo.

„Vím, že je ještě brzo na nějaký úsudek, ale stejně bych rád slyšel tady od Jarde, zda je něco nového v jeho případě nalezené mladé ženy v ulici U Hasičů.“

Jarda vylítnul ze židle, napřímil se.

„Sedni si, Jardo, my tady nestojíme při ranních poradách.“

Velitelova slova doprovázel hlasitý smích jeho kolegů.

„Jen klid, pánové, zas tak vtipné to nebylo, radši si vzpomeňte na své začátky. Třeba ty, Milane, šklebíš se teď jak praštěnej, a

před půl rokem jsi tady ze sebe nevykoktal ani slůvko,“ okamžitě všechny setřel náčelník.

Milan se přestal ihned smát a na tvářích se mu objevily velké červené fleky.

„Mladá žena byla nalezena v ulici U Hasičů paní Vokatou, bytem Na Vršku 165. Ta jí chtěla přivolat pomoc, ale sesypala se. Avšak než se tak stalo, po zjištění, že je naživu, oblékla zmrzlou ženu do svého kabátu a vlastní tělem se jí snažila zahřát. Tím jí bezpochyby prozatím zachránila život, jak potvrzuje lékařská zpráva. Rychlou pomoc nakonec zavolał třináctiletý Marek Vyskočil. Na místo činu byl doslova zavlčen psem, kokršpanělem paní Vokaté. Mladá žena se nachází v umělém spánku a její stav je velmi vážný. Má silné omrzliny na většii části těla a je též závislá na pervitinu. Podle lékaře to vypadá na delší závislost, ale ještě je předčasné o tom spekulovat. Vzhledem k jejímu stavu není výslech možný. Je velké podezření na poruchu mozku, prakticky se neví, jestli došlo k poškození, či jakému, dokud nebude možné ji probudit...“

Jarda se na chvíli odmlčel.

„Díky ti, Jardo, zatím je to od tebe dobrá práce. Vypadá to na jasný případ. Musíme zjistit totožnost a zkusit to konzultovat s protidrogovým oddělením nebo jim to rovnou předat. Na pokus o mord to nevypadá, spíš na nějaké předávkování. Končím poradou.“

„Náčelníku?“ ozval se nesměle Jarða.

„Ještě něco?“

„Ano,“ prohodil nesměle.

Zřetelně slyšel skřípot židlí, jak se zase pomalu zasouvají ke stolu. Někteří kolegové už debatovali o svých případech, a tak Jarða ani nevníkali.

„Oběť – pardon...neznámá žena – se jmenuje Jitka Janská. Je jí 21 let. Je to reprezentantka v běhu na lyžích.“

„No výtečně, Jarða!“ vyhrkl náčelník a sprásknul u toho ruce.

Všichni v místnosti ztichli.

„A to říkáš až teď? Vždyť je to neskutečná zpráva. Skvělé! Jen tak dál, hochu.“

Jarða sklízel obdivné pohledy svých kolegů, když vycházeli ze zasedací místnosti. Počkal si, až bude vycházet velitel.

„Pane plukovníku...chtěl bych vám něco říci.“

„Ale honem, Jarða, spěchám. Doufám, že je to k případu.“

„Byla to jenom náhoda. Je to totiž moje...kamarádka, proto vím její totožnost. Zná ji od dětství.“

Náčelník se na chvíli zastavil a počkal, až budou definitivně sami.

„Ovlivňuje tě to nějak? Nechceš z toho stáhnout?“ zeptal se zcela přímo.

„Ne, ne v žádném případě. Jenom jsem chtěl, abyste věděl, že mi k tomu zjištění dopomohla náhoda.“

„Milej zlatej, podívej se na támhletu ohromnou skříň.“

Jarda se ohlédl.

„Tak ta je plná vyřešených případů. A víš kolik jich je vyřešeno pouze díky blbý náhodě?“

Jarda zavrtěl hlavou na důkaz, že netuší.

„Tak pětadevadesát procent. Věř mi. Pokračuj dál, dobrému kriminalistovi jde náhoda naproti,“ dodal ještě a odešel.

Setkání

Příjezd do Solné na něho silně zapůsobil. Rodiče tu už sice nebydleli, ale ty vzpomínky byly tak strašně živé. Zastavil hned za značkou před velkou vilou, která tu stála již více než sto padesát let a vystoupil z vozu. Po válce zde bydlela rodina továrníka Máchy, který tu měl nedaleko slévárnu. Továrna tu zůstala, ale továrník ne. Museli v roce 1948 utéci do Rakouska před přicházejícím socialismem. Měli štěstí, že nezůstali, asi by to s majitelem továrny a jeho rodinou dopadlo nevalně. Pravděpodobně by skončil v některém z lágrů tehdejší doby. Potom zde byl dětský domov, a když byl Jarda malý, byla vila již prázdná. Měli zakázáno tam chodit, ale oživlé vzpomínky říkaly pravý opak.

Nasedl do auta a pokračoval. Neodbočil na ulici doprava k malému domku čp. 28, který tak dobře znal. Pokračoval po hlavní ulici, projel městem a stoupal pomalu serpentínami na kopec nad městem. Zastavil na parkovišti a vystoupil z auta přesně pod cedulí s nápisem *Lyžařský areál Solná. Vítejte vás.* Prohlédl si ceduli. Byla nová a plastová, ne jako tenkrát, ze dřeva

s vypáleným nápisem, ale text zůstal stejný. Vedle byla na sloupu pověšená mapa. Znázorňovala místní lyžařské tratě. Usmíval se, když si ji prohlížel a začaly ho svrbět nohy. Jak rád by opět naskočil do vymrzlé stopy. Přemýšlel, jaký by asi byl nejvhodnější vosk pro dnešek.

„Dal bych tam nějakou fialku, z toho bych se určitě odrazil, a aby to nenamrzalo, tak trochu stříbra. Jo, trochu stříbra bych tam taky dal,“ ještě jednou si potvrdil svoji domněnku, přesně jak za starých časů, když je Milan nechal mazat samotné.

Šel rovnou k nízkému stavení, kterému se odjakživa říkalo Zubří bouda. Název byl odvozen od místního lyžařského klubu *SKI Klub Zubří Solná*.

Nikoho zde nenašel. Byl přesvědčený, že uvidí Milana. Prý to tu zase vedl po angažmá u reprezentace lyžařů běžců. O Milanovi klábosili při každé návštěvě hospůdky U Ferdinanda. Na zážitky s ním se nedalo zapomenout. Kolikrát ty historky už zaváněly vymyšlením, jak byly neskutečné a tolikrát převyprávěné. Všiml si lyžařské rolby v dáli a čerstvě najeté stopy.

„To asi bude dělat šíny pro odpolední trénink,“ pomyslel si. „Nevadí, navštívím ho, až pojedu zpátky,“ přemýšlel potichu a odjel vyřídit záležitost, kvůli které navštívil Solnou po tolika letech.

Nesměle zaťukal na známé dveře čp. 28 a cítil, jak se mu rozbušilo srdce.

„Jardo, jsi to opravdu ty? Mě snad šálí zrak. Pojd' honem dál.“

„Dobrý den, paní Janská,“ odpověděl s lehkým úsměvem.

„Snad teto,“ uchechtla se na něj. „Jen tě škádlím. A nezouvej se, pokračuj rovnou do kuchyně. Však to tu znáš, tady se nic nezměnilo. Udělám čaj.“

„Dám si ho moc rád...teto,“ odpověděl a začal se smát více nahlas.

„No vidíš, že ti to furt jde. Ukaž se mi? Z tebe je nádhernej mužskej. Musím si tě obejmout. To se na tebe ty holky ve městě musej ale lepit. Jak dlouho jsem tě neviděla? Škoda, že tu není ten můj mužskej, ten by se rád s tebou taky setkal. A lyžuješ ještě? Tady to furt funguje, děti mají v tom jejich kroužku jako smetí a Milan se zase vrátil k trénování tady v Solný. Ten to s nima umí, vždyť vás taky úplně pobláznil. Však víš, s Jitkou to neměl jednoduchý v tý reprezentaci...nic mu nezazlívám. Je to strašněj paličák, ta naše holka... Já furt něco melu, vid'? To víš, bába ukecaná, ale už tě nechám. Tak povídej něco o sobě,“ otočila se k Jardovi zády a začala zalévat čaj.

Najednou nevěděl jak začít. Paní Janská byla pořád stejná, energická ženská, jazyk prořízlý, ale upřímná jako vždycky. Nechtěl ji ranit, ale zároveň nemohl zatajit či nějak uhlazovat fakta, už s ohledem na vážný Jitčin zdravotní stav.

„Víte, že jsem teď u kriminálky? Nastoupil jsem tam před pár týdny.“

„No nekecej,“ opět ho s velkým úžasem v hlase přerušila. „Tak kriminalista je z tebe... To bych teda nikdy neřekla, ale pamatuju, že jsi býval moc chytrý a šikovný kluk. Škoda, že vám to s Jitkou nevyšlo. Kolikrát o tom i s tátou povídáme,“ postavila před něj hrnek čaje a bábovku, kterou koupila dneska v místním obchodě.

„Musíš mě omluvit. Nemám pečínko, je kupovaná. Franta všechno včera u televize zblajznu. Však má taky panděro jak ti naši březí králíci. Povídám mu: ty jednou praskneš, ale stejně to má všechno z toho piva. Furt ho musí chlemtat, ále, co ti budu povídat, však ho znáš. Tak a teď už budu zticha.“

„Paní Janská, Jitka je v nemocnici a její stav je hodně vážný,“ skoro zašeptal.

Vytřeštila na něho oči, které se okamžitě zalily slzami. Po chvíli se zhluboka nadechla a snažila se pláč udržet v sobě. Chytla ho za ruce a pevně stiskla dlaněmi. Nemohla ze sebe vypravit ani hlásek. Pokračoval:

„Musejí ji držet v umělém spánku. Největší starost nám dělá její mozek, může se stát, že bude...“

Už to nedořekl, vyrazila ze sebe hlasitý pláč. Hrudník jí silně nadskočil při každém vzlyknutí. Věděl, že dál nemá význam, aby pokračoval. Byla ve stavu, kdy přestala vnímat okolí. Pomalu vstal, aniž by se napil čaje a pohládl ji rukou po rameni.

„Je mi to strašně líto. Tak strašně líto,“ dodal ještě a odešel.

Krutá pravda

V sesterně na oddělení ARO městské nemocnice seděly dvě sestřičky. Vrchní sestra Alžběta byla již ostrílenou znalkyní zdejších poměrů. Na tomto oddělení byla ze všech nejdéle. Kroutila už třicátou sezónu a sama o sobě tvrdila, že je tu déle než veškerý inventář v této nemocnici. Byla bez manžela a dětí, takže nemocnice pro ni znamenala veškerý její život, doslova řečeno druhý domov. Nebyla přísná, ale netrpěla nekvalitní práci a nepořádek. Dneska s ní sloužila mladá sestřička Viktorie, ta naopak byla služebně nejmladší na tomto oddělení.

Alžběta sundala kastrůlek ze sporáku, kde se jí právě ohřála svíčková, kterou si uvařila doma a přinesla s sebou do služby. Dělal to tak vždycky. Dbala na to, aby se v práci pořádně najedla a neodbývala se nějakým salámem. Usedla ke stolu, kde naproti ní se houpala na židli Viktorie, jejíž zrzavé dlouhé vlasy vlály přes opěradlo. Žvýkala nějaký suchý keksík, který si koupila v kantýně a trochu závistivě u toho koukala do plného kastrůlku své kolegyně, protože vůně svíčkové se linula celou místností.

„Pojď, nandám ti taky. Mám toho dost, z toho sucharu si tak akorát uženeš vředy.“

„Kdepak, ani náhodou. Knedlíky? Zbláznila ses? Podívej se na můj zadek,“ konstatovala Viktorie a bacila se dlaní do své hýždě tak silně, až se zakymácela na rozhoupané židli a sekla sebou u toho na zem.

Následoval bolestivý výkřik „auuuuu“, který se pomalu měnil v hlasitý smích. Zato Alžběta vybuchla smíchy tak silně, že svíčková i s rozkousanými knedlíky byla nejenom na stole, ale i na podlaze. Trvalo dlouho, než holky ukočírovaly svůj záchvat chechtání.

Po chvilce Viktorie pohlédla přes okno na klidně spící Jitku Janskou.

„Už aby se chudák holka probrala. Nemohu se dočkat, až zavolá ten krásnej poručík, co ho tu vzaly minule ty mdloby. Sálalo ti z něj takový nádherný teplo, když jsem ho přiváděla k sobě. Stále nemohu tu jeho tvář dostat z hlavy,“ posteskla si a zamžourala u toho těma svýma nádherně velkýma zářivě zelenýma očima.

„Se ani nedivím, kdyby ho ty tvoje dva smaragdy, co máš místo očí, neuhranuly,“ zalichotila jí Alžběta.

„Však ne jeden mužskej se už do mých smaragdových sítí lapil,“ odpověděla se smíchem a tvářila se u toho víc než intrikánsky.

„Pojď radši něco dělat, ty spiklenče, ať nedopadneš jako Mata Hari.“

Když opouštěly místnost a šly za svými pacienty, Alžběta ještě prohodila:

„By mě zajímalo, co by tomu asi řekl ten tvůj žárlivec, kterého jsi ulovila před měsícem? Ráno se po tobě tady zase sháněl a vypadal dost nervózně, když jsi tu nebyla.“

„Kvůli tomuhle poručíkovi...bůh ví, holka...cesty páně jsou nevyzpytatelné,“ začala se tomu pochechtávat.

„Ty jsi fakt koza, Viky, ale jsem tu s tebou ráda, alespoň se nenudím.“

Šichta oběma utekla strašně rychle. Prakticky se nezastavily od přestávky. Čtvrthodinky před koncem směny začala děvčata předávat informace sestrám, které nastupovaly po nich. Byl to klasický rituál, u něhož byly vždy všechny, aby v případě nějakého opomenutí se mohly navzájem doplnit. Zařinčel zvonek od vchodových dveří na oddělení.

„Neotvírejte bzučákem, to bude určitě první návštěva, už je čas. Dojdu tam osobně a vysvětlím jim rovnou pravidla, jak se mají tady chovat, ať nás neobtěžují při předávce,“ nabídla se Viktorie a rovnou si to šinula k hlavním dveřím.

„Dobrý den, sestřičko, my tady máme dceru. Můžeme ji navštívit?“

„Dobrý den, a jméno pacienta mi sdělíte?“ odpověděla s úsměvem Viktorie.

Vůbec se tomu nedivila, bylo to běžné, že rodiče bývali vystresovaní a jméno dcery či syna prozradili, až byli vyzváni. Přeci jenom ARO není žádná legrace.

„Jitka Janská,“ odpověděl otec, zatímco maminka začínala mít oči zalité slzami a držela křečovitě svého manžela.

Viktorie se zarazila, nevěděla najednou, jak má rodičům povědět, v jakém stavu mají dceru. Rychle jí to v hlavě šrotovalo. Náhle si uvědomila, že to vlastně ani nesmí prozradit a to ji uklidnilo.

„Vaše dcera leží na pokoji číslo pět. Než vás k ní pustím, prosím, abyste se tady posadili a počkali na ošetřujícího lékaře. Okamžitě pro něj dojdou. Je to nařízení na tomto oddělení při první návštěvě.“

Nechala manžele Janských u vchodových dveří a téměř poklusem vyběhla za doktorem.

Jitčini rodiče se posadili do křesel v doktorově kanceláři. Ten se přesunul od svého pracovního stolu k nim. Nad stolkem určeným pro návštěvy visel obraz. Kopie Rubensova obrazu Hlava Medusy. Bylo to trochu morbidní a skličující, že zrovna v této kanceláři se nacházel takovýto druh obrazu. Samí hadi kolem odříznuté hlavy a ty vykulené oči... Pan Janský nemohl z obrazu odtrhnout zrak. Vyvolávalo to v něm strach a obavy, co

přijde. Doktor Mleziva si toho ihned všiml. Nestalo se mu to poprvé, aby návštěva pacientů vykulila na tento jeho zamilovaný obraz oči, ale nemohl si pomoci a musel ho tu mít. Láska k Rubensovi a především k tomuto obrazu byla větší než všechny ty úzkostlivé pohledy návštěv. Naštěstí tuto nejistou atmosféru přerušila asistentka, která přinesla tři kávy. Vůni kávy se podařilo přehlušit pach nemocnice, a tak i náladu malinko uvolnila.

„Mléko, cukr?“ nabídnul doktor rodičům.

Ti s díky odmítli, ale on si dopřál obojího takovou měrou, až se mu podařilo kávou pocintat podšálek.

„Omlouvám se,“ podotkl s lehkým úsměvem, který byl opětován. „Stává se mi to dost často, sladké já mám tuze rád. Tak k věci. Víím od poručíka Kratiny, že se vás bude snažit navštívit, tak doufám, že se tak stalo a trochu vám Jitčin stav popsál.“

Nečekal na reakci rodičů, protože ti pokynuli hlavami na souhlas, že je navštívil.

„Její stav se stále nezměnil, necháváme ji v umělém spánku. Je to pro její dobro, protože by měla strašně velké bolesti a zbytečně by trpěla. Největší strach máme o mozek. Neumíme zjistit, zda došlo k nějakému porušení, a jestli ano, tak k jak rozsáhlému. To všechno se bohužel potvrdí nebo vyvrátí, až dojde k jejímu úplnému probuzení.“

Po těchto větách musel dát menší pauzu, protože paní Janská dostala záchvat pláče a nebyla by v tomto stavu schopná

porozumět dalším sdělením, které jim chtěl doktor říci. Po chvíli, kdy se snažil téma trochu odlehčit tím, že vysvětloval rodičům možné pochody mozku, které pravděpodobně zažívá jejich dcera, se dal do pokračování.

„Další věci, kterou vám musím vysvětlit, je, že vaše dcera je narkomanka.“

To byla další rána pro paní Janskou. Začala lapat po dechu a nemohla dostat do sebe žádný kyslík.

„Jen klid, paní Janská, klid. Pomalu se snažte nadechnout. Ukažte, pomůžu vám,“ zvedl ji a čekal, až se tělo samo rozhodne vzduch nabrat. Po pár vteřinách se povedlo a paní Janská se nadechla. Posadil ji, sedl si opět na své místo a pokračoval.

„Je závislá na pervitinu. Asi nemusím vysvětlovat, o jaký druh drogy jde. Bohužel, vypadá to, že dlouhodobě závislá. Pravděpodobně poslední dávka, kterou si vpíchl, byla nějaká silnější, lépe řečeno, větší množství. Kdyby byla látka hodnotnější a byla aplikována v tom samém množství, život bychom jí už nezachránili.“

Rodiče seděli jako přimrazení, paní Janská už rezignovala. Žádný pláč, jenom měla volně opřenou hlavu o klín manžela a doktor nevěděl, zda ho ještě vnímala, nebo už je myšlenkami někde jinde. Chápal to.

„Vím, že je to pro vás těžké, ale vše se dá řešit. Je mladá a silná, sportovkyně, snaha a vůle dokážou strašně moc. Věřte mi, nejste

zdaleka první, kdo tu proti mně sedí s podobnou diagnózou a řada jich to nakonec zvládla,“ trochu zalhal.

Sám dobře věděl, že závislost na pervitinu, umělé droze, je velice závažná a složitá odvykací kúra nezaručuje trvalou jistotu.

Připravoval se na poslední zjištění, které chtěl rodičům sdělit. Váhal, zda to nemá nechat na později, ale nakonec se rozhodl je s tím seznámit hned. Nechtěl, aby bolest, kterou teď cítili, prožívali znova od začátku.

„Paní Janská, pane Janský,“ začal velice tichým hlasem.

Zpozorněli. Poznali, že to ještě není všechno o jejich dceři. Oba upřeli oči na doktora.

„Vaše dcera v nedávné době potratila. Vypadá to na problémy spojené s drogou, ale nemůžeme ani vyloučit, alespoň zatím, že to nebyl uměle vyvolaný potrat nějakou třetí osobou. Občas se nám stává, že se toho chopí nějaký vykutálený medik. Bohužel, s největší pravděpodobností již nebude moci mít děti.“

Tato poslední slova už přijali bez emocí, v klidu a zcela zdrceni.

„Teď mě prosím následujte, zavedu vás k vaší dceři.“

Potichu, podepření jeden o druhého, odcházeli na pokoj číslo pět, kde na ně čekala jejich Jitka v umělém hlubokém spánku.

Trénink

Rodiče přistoupili k lůžku, na němž ležela jejich holčička. Sestra okamžitě přispěchala na pomoc. Podala manželům Janským dvě židle. S radostí se posadili, sotva už se mohli na nohou udržet. Sestra i doktor je tu nechali o samotě. Každý ji chytil za ruku a upřeně na ni hleděli. Byli už tak unaveni, že neměli ani sílu k pláči.

„Nevím, ale zdálo se mi, že mi zmáčkla trochu ruku. Teď zase...a znova,“ zaradoval se pan Janský a vytryskly mu u toho slzy.

Podvědomě cosi ucítila a vyloudila slabý úsměv, který nebyl přes zafačovaný obličej vidět.

Devítiletá Jitka přiběhla 1. září celá uříčená ze školy domů. Na nic nečekala, převlékla se do tepláků, vzala na sebe triko a kecky. Vypálila ze dveří jako ohnivá koule. Celá uříčená bušila na dveře domku, ve kterém bydlela její kamarádka. Bylo nádherně. Slunce ještě mělo letní sílu. Trochu ji zamrzelo, že si nevezala trenky, přeci jenom budou běhat. Co běhat, oni budou trénovat! Byl před ní první trénink v místním lyžařském oddíle SKI Klub Zubří

Solná. Znova zabouchala, nohy měla zkřížené a kroutila se u toho jako nějaká užovka; pro samý spěch neměla ani čas se vyčůrat a teď to na ni přišlo. Pes Soumar ležel líně u boudy a ani se nepohnul. Bylo to plemeno husky pocházející z Aljašky. Soumar zvědavě otočil hlavu na Jitku a jenom ji pozoroval. Dobře Jitku znal, hrávala si s ním a pozorovala v zimě tatínka své kamarádky Kláry, jak se od něj nechává tahat na běžkách. Účastnil se s ním dokonce závodů lyžaře taženého psem, které byly v těchto horských oblastech velice populární.

„Taky budu teď s tebou běhat na lyžích, Soumare. Těš se, protáhnu ti pěkně pérka,“ zakřičela na něj šťastně.

Konečně se otevřely dveře. Klárka se začala chechtat, jak Jitka upalovala rovnou na záchod. Kalhoty už měla dole, když vlítla ke kamarádce na toaletu. Holým zadkem mířila k míse, a buch! Dosedla přímo panu Kalinovi, Klárčinu tátovi do klína. Zašustilo to, protože on si tu četl při trůnění denní tisk, jak bývalo jeho zvykem. Vyprskl smíchy.

„Jitko, Jitko, ty jsi ale hrrr. Já ale nejsem zvědavej na ten tvůj holej zadek. Jdi nahoru, máme tam ještě jeden záchod a mě nech v klidu přečíst noviny, holka divoká.“

Okamžitě vyskočila, natáhla kalhoty a vypálila z toalety. Škoda, že pan Kalina neviděl, jak byla rudá od studu. Klárčino chechtání nešlo nezaregistrovat. Nebyla k zastavení, až se z toho

válela po zemi. Jitka stála nad ní, nemohoucí ze sebe vydat hlásku, a bylo po čurání. Z toho šoku už se jí nechtělo.

„Klárko, to je průšvih. Poběž! Mizíme, nechci tvýho tátu vidět do konce života. To je strašná ostuda, já se z toho zblázním.“

„Bud' v klídku, taťka je v poho. Neboj a poslouvej, jak se tomu ještě teď směje nahlas. Ale co tu sakra děláš hodinu před tréninkem? Co tam asi budeme dělat, nevíš? Jdi se vyčůrat, ať nám to tu ještě nezamočíš a jdem do mýho pokojíku, máme fakt času dost.“

Po chvílce vešel pan Kalina do pokoje za děvčaty. Jakmile ho Jitka zpozorovala, přikryla si hlavu dekou. Nevěřila tomu, ale myslela si, že jí to pomůže být neviditelnou.

„Jitule, ty jsi ale kolík. Jsem na tebe zvědavěj, na těch lyžích. Myslím si, že to byl od tvýho táty dobrý tah, tě tam dostat. S tou tvojí divokou náturou jsem si docela jistěj, že ti to půjde.“

Opatrně vykroukla zpod deky.

„Omlouvám se, strejdo. Netušila jsem, že tam někdo bude a už jsem to vážně měla na krajíčku,“ vykoktala a opět u toho celá zrudla.

„Povím ti, holka, když jsem viděl ten tvůj zadek, jak se na mě řítí, úplně jsem ztratil řeč. Byl jsem z toho tak vyšinutej, že jsem se nemohl ani pohnout,“ začal se zase chechtat na celé kolo. „To se ti fakt povedlo, s tím jít do televize, tak to musí zaručeně něco vyhrát. Hodně zdaru, holky, na prvním tréninku. Skol!“

„Děkujeme. Skol!“ jako jedna odpověděly obě holky.

Stadion lyžařů se nacházel na kopci nad městečkem Solná. Vedla tam hlavní silnice, kterou tvořilo několik serpentín. Kdyby cesta vedla přímo, pravděpodobně by tam nevyjelo žádné auto. Holky a kluci z oddílu používali pěšinu, která vedla přímo. Pod tím největším stoupáním se k dvojici děvčat přidala Monika Stárková. Trio největších kamarádek ze čtvrté třídy základní školy Solná bylo kompletní. Jejich dlouhodobý sen se nakonec stal skutečností. Všechny tři byly součástí velké rodiny, která se věnovala tomu nejkrásnějšímu sportu na světě, běhu na lyžích. Alespoň pro ně.

„Holky, to je ale krpál. Jak můžete ještě po tomhle běhat? Až to vyjdu, budu úplně hotová,“ vyhrkla ze sebe Jitka.

„Jitule, neboj, to teprve uvidíš krpály, které budeš muset imitovat,“ zasmála se Monika a zvesela se pustily do ukrajování prvních metrů kopce, který vedl do jejich cíle, lyžařského stadionu.

Jitka už od kamarádek věděla, že imitování představuje zvláštní druh letního tréninku lyžařů běžců, který se dělal pouze do kopce, a používaly se u něj normální lyžařské hůlky. Pohyb vpřed se prováděl skoky napodobujícími klasický střídavý styl. Na kopci byl pak člověk většinou úplně vyčerpán, ale musel dolů a znova.

Před boudou Zubrů, jak se místním lyžařům od pradávna říkalo, bylo veselo. Téměř padesát dětí různého věku bylo

roztroušeno v debatních skupinkách. První školní den měli vždy trénink všichni ve stejnou dobu. Tam byli rozděleni do třech skupin dle výkonosti, již určovali trenéři. Nejvýše postaveným trenérem byl Milan Vejvoda. Samozřejmě měl na starost družstvo „A“. Dotáhl to v lyžování ze všech tady v Solné nejdál. Byl dva roky členem reprezentačního družstva a zúčastnil se dokonce několika světových pohárů. Jako junior byl 28. na mistrovství světa ve finském Lahti ve skiatlonu na 30 km. Dokonce ještě nedávno se bezvadně umístil na nejslavnějším dálkovém běhu na lyžích Vasallopét na 90 km ve Švédsku. Pro všechny místní to byl lyžař „extra třída“, a samozřejmě byl velice uznáván.

Družstvo „B“ vedla Markéta Dolinová. Také výborná lyžařka, i když nedosáhla takových výsledků jako Milan. Nedávno se sem přestěhovala, vdala se v Solné a učila zde na základní škole. Byla také spojkou mezi školou a oddílem. Tady se dbalo na všechno a hlavně školní výsledky určovaly, kdo pojede na soustředění a kdo ne. Kolikrát to byly pro někoho velké nervy, zda bude moci na „sousko“ jet. Není třeba konstatovat, že soustředění bylo pro všechny největším zážitkem. Markéta Dolinová byla usměvavá černovlasá, nakrátko ostříhaná mladá žena, kterou děti zbožňovaly, a to jak ve škole, tak hlavně v lyžáku.

A nakonec tu bylo družstvo „C“. Byli zde hlavně začátečníci, ale také děti, kterým se nedostalo od přírody tolik talentu pro tento náročný sport, ale lyže milovaly nade vše. Spíše si s nimi

hrál, než by je skutečně trénoval, Mirek Tadeáš. Chlapík ve středních letech, který pracoval v kanceláři stavení firmy. Bříško mu lehce pokukovalo přes pás, a také proto se trénování s takovou vervou věnoval. Strašně chtěl, aby to břicho zmizelo, ale i když se mu to nedařilo, trauma to pro něj rozhodně nebylo. Žádný vtíp mu nebyl cizí a nikdo v oddíle ho neoslovoval jinak než „Pupíku“.

Obě Jitčiny kamarádky běžely rovnou za Markétou, protože už věděly, co je bude čekat. První dlouhý výběh, aby Markéta zjistila, jak se všichni hýbali nebo flákali o prázdninách. Jitka byla začátečník, tak bylo rozhodnuto dopředu: družstvo „C“. Nejprve ji to mrzelo, chtěla jít s kamarádkami, ale dala si předsevzetí, že bude pilně trénovat a za chvíli se k nim dostane.

Nesměle přišla k hloučku dětí. Pupík si jí okamžitě všiml a začal notovat na melodii známé písně od jeho oblíbené skupiny Katapult:

„V dáli někde svítá, to Jituli, blondýnku, lyžařský oddíl tady vítá. Nové ráno vstává, to naše Jíta ze stupňů vítězů Pupíkovi mává. Je to poprvé, co přišla mezi nás.“

A to už se přidali všichni ostatní s potleskem:

„Je to poprvé, vítáme ji k nám.“

Pupík nejenom zpíval, ale také se velice legračně vrtěl v rytmu písničky. On tomu říkal tanec. Jitka byla nadšená a zubila se na všechny kolem.

„Mockrát děkuji za bezva uvítání, pane Pupíku.“

To už se všichni začali hlasitě chlámat.

„Tak dost,“ okřikl je v legraci Pupík. „Jdeme něco dělat, chásko nezbedná! Nejste tady na rekreaci. Jitko, příště bez toho pána. Stačí Pupíku,“ zazubil se na ni. „Dneska je trénink na koloběžkách, tak všichni do garáže ke strojům,“ zavelel a bylo mu odpovězeno hurónským „hurááá!“

Jitka vyrazila s dalšími dětmi ze skupiny trenéra Mirka Tadeáše alias Pupíka na svůj první trénink na koloběžce. Byla okamžitě v čele. Jela, co měla síly a během chvíle si vypracovala náskok. Pupík jel za svými svěřenci na motorovém kole. Nebyl z Jitčina tempa vůbec překvapený, věděl to. Usmíval se tomu, bylo to tak vždycky s novým členem. Dával jí pár minut, než jí dojdou síly a skupinka ostatních dětí ji předjede. Byl přesvědčený, že Jitka bude první, kterou bude muset tlačit, aby nakonec udržela s ostatními tempo.

Utekla první půl hodina jízdy a Jitka nikde. Její náskok byl už tak velký, že Pupík začínal být trochu nespokojený. Rozhodl se vyrazit za Jitkou a otočit ji k ostatním. Trvalo mu nejméně dva kilometry, než ji dostihl, a to bylo skoro pořád do kopce. Překvapilo ho, že byla celkem v klidu.

„Jitule naše jedna, ty mě chceš uhnat nebo co. Jedeš jako vítr,“ vysekl jí pochvalu.

Byla štěstím bez sebe a přidala ještě více na tempu.

„Ohóóó, brzdi holka, otoč se, musíme jet ostatním naproti.“

Nelíbilo se jí to, ale poslechla na slovo. Okamžitě se otočila a mířila zpět za ostatními, ale v tempu nemínila polevit.

„Vyhlášuji pauzu!“ zakřičel Pupík, když se nakonec všichni sjeli dohromady. „Tamhle, jak je ta odbočka, všichni zastavíme, vydechneme a rozcvičíme se.“

Zastavili přesně podle pokynů trenéra. Pupík si všiml, jak Fanda brečí.

„Fando, co se ti proboha stalo?“

Jedenáctiletý klučina spustil ještě víc, až mu sopl z nosu přistál na teplákách. Trenér se snažil, co mohl, aby nevyprskl smíchy. Chlapec ukázal na svůj kotník, který byl trochu odřený a malinko od krve.

„Fando, ty, takový ostrílený borec a majzneš se do nohy? Vždyť víš, že si máš na to dát bacha. Než se oženíš, tak se...ti to stane ještě nejmíň stokrát,“ dopověděl a nesmál se tomu jenom on, ale všichni a taky trochu i Fanda. „Dojdu namočit hadr a trochu ti to zchladím. A než Fandu ošetřím, tak všichni ostatní alou, protáhnout se! Rozcvičku povede...třeba Tereza.“

Odřené kotníky z koloběžky bylo běžné zranění. Každý věděl, jak strašně to bolí, když se majzne. Vyčnívající matka na ose zadního kola byla nebezpečná, protože se vyskytovala přímo v pohybu odrazové nohy. Kdo chvíli nedával pozor, buch a kotník to odnesl. Brzy se trenér vrátil od potoka s mokrým hadrem a začal Fandovi kotník chladit. Během toho se po očku

díval, jak jeho svěřenci plní zadaný úkol s rozcvičkou. Všiml si, jak Jitka každou chvíli přejeđe rukama po svých kotnících.

„A jeжда, další zraněná,“ pomyslel si v duchu.

Přistoupil blíž a uviděl dva veliké krvavé fleky na Jitčiných ponožkách v místech kotníků. Bylo mu to jasné, měla je pořádně omláčené, oba dva. Fandovo zranění bylo proti tomu bebičko. Nekomentoval to, pohlédl na ni a ona se usmívala. Byl z toho úplně paf. Nečekal to od ní. Po rozcvičce jeli ještě kousek a pomalu směřovali zpět na stadion, kde bylo povinné vyklusání, a trénink skončil. Poslal je převléknout a předal pokyny k dalšímu tréninku.

„Tak Pupíku, jakej byl první trénink? A co ta nová? Ta Jitka Janská. Asi to bude nějaká domácí buchta, co? Ale její táta mě tak dlouho votravoval, až jsem ji přijal.“

„Nevím, nevím, Milane, podle jednoho tréninku nejde soudit, ale můj názor je trochu jinej. Ta ti je tak tvrdá, že to natřela dneska všem, až jsem byl z toho v šoku,“ odvětil Pupík, ale příhodu s odřenými kotníky si nechal pro sebe.

Tušil, že u něho dlouho nebude, a tak si ji chtěl nechat ještě chvíli u sebe v družstvu a vychutnat si její talent.

„Pozor, pánové! Jitka chodí už dva roky na gymnastiku, a tu jak víte, trénuje kolegyně Jana. Kdyby to byla nějaká bábovka, tak by v žádném případě ten její pověstný dril nevydržela. Myslím, že tady Pupíček má pravdu. Ta mu tam podle mě dlouho

nevydrží a brzo ji uvítám u mě v béčku," zapojila se do debaty Markéta, třetí trenér.

Nikdo z trenérů si nevšiml, že těsně za otevřenými dveřmi šatny stála Jitka a slyšela Milanův komentář. Slzy se jí řinuly po tvářích a se zařatými zuby si přísahala, že mu ukáže buchtu.

„Pitomec jeden, co si o sobě myslí,“ procedila našťvaně skrz zuby.

Byla odhodlána trénovat do úmoru těla tak, aby byla nejlepší.

„Nic si z toho nedělej, nevidí si do huby a občas mele blbosti. Ale jinak je to perfektní chlap a ten nejlepší trejňá,“ ozvalo se za Jitkou.

Lekla se, až to s ní škublo.

„Promiň, to jsem nechtěl, aby ses lekla. Jmenuju se Jarda a chodím sem už čtyři roky. Ty jsi ta nová, vid'?"

Znala ho. Každý ve škole ho znal. Vzhlížela na něho jak na pánaboha a nebyla jediná ze třídy. O tři roky starší kluk, sedmák. Nejlepší lyžař v Solné, všichni mu věstili tu největší kariéru a dokonce se mluvilo i o olympijských hrách v souvislosti s jeho jménem.

„Slyšel jsi to, vid'?" Nevěří mi, ale já mu ukážu, náfukovi jednomu. Jsem Jitka,“ promluvila na Jardu a třásla se jí u toho kolena, jak byla nervózní a doslova rudá v tvářích.

Nevadilo jí, že holky na ni nečekaly a už odešly. Pyšně kráčela vedle svého idolu a ten si s ní povídal celou cestu domů.

„Pane Janský, paní Janská, bohužel, je čas pro konec návštěvy. Ale můžete přijít zase zítra. Jsem přesvědčená, že to vaší Jitce pomáhá,“ promluvila sestřička na Jitčiny rodiče na pokoji číslo pět oddělení ARO.

„Já vím, sestři. Jen se rozloučíme a mockrát děkujeme, že tu můžeme s Jitulkou být.“

Sestra pohladila něžně rameno paní Janské a odešla z pokoje, aby se Jitčini rodiče mohli se svojí dcerou rozloučit.

Zrzavá sestřička

Jarda opustil práci v půl páté a bloumal bezhlavě městem. Nepřemýšlel, kam jde, neměl dnes žádný cíl. Jeho myšlenky se upínaly na případ, který dostal od svého šéfa. Jeho první případ. Že to bude právě jeho největší kamarádka na tomhle světě, Jitka, ho ani ve snu nenapadlo. On pro ni byl pravděpodobně už bývalý přítel, ale ona pro něho ani náhodou. Nešlo jen tak vymazat všechny ty společné chvíle, které spolu prožili.

„Kde pokračovat v pátrání?“ pomyslel si.

Neměl tušení. To, co prozradil náčelníkovi, prakticky nevy pátral, to mu seslala náhoda. A i když velitel povídal, že bez náhod nejde prakticky nic vyřešit, bylo mu to prd platné.

„Musím zajet znova do Solný a promluvit si s Milanem. Přeci jenom to byl její poslední trenér, i když už je to nějaký pátek, ale odrazový můstek by to pro mě mohl být. Třeba alespoň něco zdánlivě bezvýznamného prozradí. Půjdu za tím jak buldok za kořistí,“ slíbil si a pokračoval v chůzi kamsi.

Prošel okolo parku, kde se procházely zamilované dvojice, nebo jen tak posedávaly na dekách, které si vzaly z domova.

Minul nejoblíbenější hospůdku U Ferdinanda, kde se scházeli se svými kamarády, především lyžaři a tlachali, jak jinak než o lyžování. Měl ty hloupé řeči a dohady nadevše rád. Dříve tam chodíval skoro denně, ale teď měl přeci jenom méně času. Náhle se zastavil, podíval se před sebe a uviděl přes vozovku velikou ceduli „MĚSTSKÁ NEMOCNICE“. Netušil, jak se mohl tady ocitnout, ale byl přesvědčen, že ji musí navštívit. Zase ji chtěl vidět, i když ona o tom nebude mít ani páru.

Prošel vrátnicí, aniž by si ho kdokoliv všimnul. Hned za dveřmi vrátnice se ozvalo:

„Jééé, dobrý den, pane poručíku. To je ale náhodička. Nejdete se náhodou informovat o zdravotním stavu paní Janské?“

Oslovila ho sestra Viktorie. Právě jí skončila služba a měla namířeno domů. Rudé vlasy měla ledabyle přehozené přes pravé rameno. Útlý pas zvýrazňoval kožený pásek přes delší kabátek a dlouhé štíhlé nohy byly obepnuty modrými strečovými riflami. Nadzvedla sluneční brýle a zpod nich se na slunci zaleskly dva překrásné zelené smaragdy, které každým mrknutím doslova Jardu oslňovaly.

Byl překvapen, tak krásnou dívku neviděl už pěkně dlouho a ještě k tomu ho oslovila. Trvalo mu pěknou dobu, než ze sebe vysoukal:

„Dobrý den, slečno. Nebo snad paní? Vůbec jsem vás takhle v civilu nemohl poznat,“ a zase na ni jenom zíral.

Všimla si toho a nechtěla být vtíravá, ale také se jí nechtělo tohoto zajímavého mužského nechat jen tak někam prchnout, tak se rozhodla trochu se osmělit a jít náhodnému setkání malinko naproti.

„Ále, kde,“ odpověděla s širokým úsměvem. „Mě nikdo nechce, takže stále slečna.“

Slečna skutečně byla, ale že by o ni nikdo neměl zájem, to tedy byla lež jako věž. Stála naproti němu a koukala mu zpříma do očí.

„Možná...napadlo mě, tedy...ehm...že byste mi mohla o Jitčině...promiňte, o stavu slečny Janské povědět něco vy. Pak bych ani nemusel jít za doktorem.“

Než Jarda stačil začít další větu, rychle mu odpověděla:

„Strašně ráda, poručíku. Můžete mě doprovodit k zastávce autobusu a já vám do té doby všechno vypovím.“

„Moc rád, slečno,“ zaznělo bez váhání z Jardových úst.

Otočil se a otevřel branku vrátnice, kde si Viktorie odbavila pomocí již připraveného čipu odchod z práce.

„Jmenuji se Jarda. Omlouvám se, ale nevyznám se moc v etiketě, takže nevím, kdo by to měl navrhnout první, ale nemohli bychom si tykat?“ spustil už zjevně osmělený.

„Viktorie, těší mě, Jardo,“ usmála se a dala mu bez jakéhokoliv ostychu letmý polibek na tvář. Mile ho to překvapilo a úplně při tom zapomněl na Jitku Janskou, a proč vlastně přišel.